

jih je moralo nekaj, ker ni bilo dobiti več prostora. Obisk igre »Miklova Zala« je bil nad vse zadovoljiv in so jo tudi igralci prav dobro pogodili. Zato pač gre najlepša zahvala gđ. Vrabčevi in g. Jamniku. Pripomniti pa moramo, da se igre ni udeležila naša mestna inteligenca, kar si je treba zapomniti. — Na željo občinstva se je igra ponovila v nedeljo dne 23. t. m.

Lov v kraljestvu vodnega konja.

Ob tihotni afriški obali, ob iztoku rek, po jezerih in s trstiko obrastenih ribnikih, po vseh dovolj globokih rekah v notrajnosti Afrike, je še danes vodni konj pogosta zverjad. V bolj oddaljenih, nenaseljenih pokrajinah je najti te debelokožce v velikih množinah, med tem ko ga hočejo v prometu predanih krajih iztrebiti. Se pa tudi ni čuditi, če znatno pada število vodnega orjaka, ako se pa skoro vsak po Afriki se podeči Evropejec baha, da je ustrelil najmanj 100 vodnih konj.

Vodni konj je pravzaprav domač v sladkih vodah, pa se je blizu morske obali že navadil tudi na slano vodo, menjava med obema in se upa plavati celo daleč v morje. Ob morski obali si izbere najrajši tihe zalive, ne daleč od morja ležeča jezera, predvsem pa iztoke rek. Ker je ogromna glava te živali nekaj posebno lovsko znamenitega, kožo uporabljajo pa za vozne in jahalne biče in lov je tudi lahak, radi tega je preganjanje vodnega konja za afriškega lovca vsakdanji program.

Doživljaj z lova na vodnega konja.

Afriški lovec na vodne konje pripoveduje naslednjo:

»Obdan od maloštevilnega spremstva, sem jezdil pred karavano, da bi zadel zjutraj med osmo in deveto uro na vodne konje, ki se še tedaj pasejo izven vode. Lahna megla se dviga iznad vod, ko stopamo po slonovi stezi skozi oroseno travo tik ob obali počasi

naprej. Že pol ure hodimo, ne da bi kaj opazili. Naenkrat napravi reka ovinek in baš pridemo prav, da vidimo 50 korakov pred nami, ko se dvignejo 3 vodni konji iz tolmana in vlečejo neskončno počasi svoja nerodna telesa proti tekoči vodi. Težka glava jim klo- ne globoko. Edino glava je ona ovira, da ne zgledata te živali kakor orjaške svinje. Med tem ko izginja prednja žival korak za korakom v trstičju, še ostaneta drugi dve, pulita leno travo, dokler, posvarjeni od ropota bližajoče se naše karavane, sklonjenih glav ter prav počasi ne poišče kritja v globokoji vodi. Živali ne poznajo nevarnosti, streljati nočem, dokler ne rabijo moji ljudje mesa.

Zopet se pomikamo naprej. Solnce se dviga in ogreje naglo zrak. V reki je vse oživelo. Z jeznim klicom, ki je podoben donečemu godrnjanju, ki se oglasi v naši neposredni bližini iz reke, pripravim, da nas oplaš, nam prisopiha nasproti star samec, za njim pa izgine najmanj dober tucant črnih glav, pa se zopet prikažejo, ena za drugo in nas zvedavo pulkavajo. Vodja črede da posebno gromeče znamenje in pride, dvigajoč telo iz bolj plitve vode, tako blizu, da bi mislil nestrokovnjak na napad in bi se plah umaknil. Gre pa le za golo radovednost, ki je pomešana z nevoljnimi začudenjem radi pogleda na čisto neznana bitja, ki stojijo smejoč se in govoreč ob bregu. Kmalu se potegne nevoljni zmerjač nazaj v svoj tolmun.

Neprodorna divjina ovijalk nas prisili, da zapustimo tok reke in si pomagamo naprej nekoliko dalje proč. Po enournem hodu nam udari na uho grgranje in premetavanje vode. Na pesku zagledamo čredo kakih 40 vodnih konj, vseh velikosti in iz mnogo družin. Živali se tiščijo ena druge in ležijo ter se valjajo po pesku s težo 10 tisoč kg brez vsake skrbi in v miru. Le čisto majhna ušesca, ki se neprestano gibljejo in odganjajo nadležne muhe, dajejo znamenja, da so orjaki

živa bitja. Vedno migljajoča ušesca so tolikokrat, ako je žival v vodi, znak, da iz vode moleča črnosivkasta masa ni kaka skala, ampak živo bitje.

Še le tedaj, ko zaženemo krik, odgugajo konji eden za drugim v vodo — drugi se še obračajo po pesku. Čisto mlad konjič se valja po pesku, medtem ko čaka nanj mati nestrpno v vodi.

Slednjič se pogreznejo pod vodo tudi zadnji orjaki liki težke podmornice. Samo ena, vidno stara in ogromna žival še kaže lesketajoči se hrbet iznad vode, iz katerega mu pulijo ptički globoko v kožo zajedene obade in črve. Glede tega počasnega starjaka sklenem, da ga ustrelim. Počasi izginja tudi njegovo telo pod vodo in le glava z otepajočimi se ušesci nas opazuje. Pomerim med obe oči, po strelu potegne žival vse štiri noge pod se in se ne gane več. Krogla iz oddaljenosti komaj 20 korakov preluknja tudi ogromno glavo vodnega konja, kakor bi jo zadela strela in učinkuje takoj smrtonosno.

Takoj so črnci pri plenu, ki jih vabi kakor poln lonec mesa. 15 zamorcev je pospravilo v treh dneh celega — največjega vodnega konja. Si pač lahko predstavljate, da so bili moji sprem- ljevalci tako siti mesa, da niti hoditi niso mogli.

Sv. Martin pod Vurbergom. V nedeljo dne 9. t. m., so se vršile volitve v cerkveno-konkurenčni odbor za našo župnijo ter so bili izvoljeni: Skofič Franc, posestnik in cerkveni ključar, Zgornji Duplek; Lešnik Anton, posestnik in župan, Spodnja Korena; Klemenčič Janez star., veleposestnik, Sv. Martin; Pihler Anton, posestnik in kovač, Čiglenec; Langer Anton, posestnik in župan, Sp. Duplek. — Tukajšnja slovenjegoriška sadjarska

Stoletnica podlistka.

Letos poteče sto let, odkar so začeli časopisi prinašati v podlistkih romane. Tana- vada se je začela na Francoskem in znana francoska pisateljica E. Sue in A. Dumas sta bila prva, ki sta se odlikovala s takimi romani, katere so bralci časopisov hlastno prebirali. Počas se je ta navada razširila in danes prinesejo časopisi Anglije, Francije in Nemčije na svojih straneh nad 120 tisoč romanov v 1 letu.

2000 let stara pošta.

Član Sven Hedinove znanstvene ekspedicije je odkril v srednje- azijski puščavi Gobi važne starine. Ugoto-

Bridka zgodba skopuha.

(Dalje.)

Naenkrat ga pa nekaj zagrabi od zadej in potegne. Iz polnega grla krične:

»Sita, reši se! Teci k patru Sahebu...!«

Njegovi klici obnemorejo pod udarci kačje- ga zarotovavca. Pade v nezavest in se zgrudi. — Opomore si zopet, ko čuje glasno zabijanje s kladivom. S Sito je zopet v stari ječi. Možje zabijajo z močnimi udarci vrata.

»Tako, prokleti podgani, da mi ne storita več kaj takega!«

Rama čuti le to, da je zopet ujetnik in tudi sestrnici ne more pomagati.

Od onemogle jeze se bridko razjoče.

Svetnik s hriba.

Tretje jutro je odpeljal Omarjev avto na pri- govarjanje Mohameda trojico pod hrib svetnika Mama Hajani. Pridigarja sta prinesla seboj cvet- lice ter sladkarije, da bi obdarovala modrega.

5 Mohamed ni mislil na darove in če bi se bil tu- di domislil, bi mu bilo žal denarja.

Zopet so našli starca klečečega pred sve- tiščem.

Še le čez nekaj časa jih je opazil in modri, svetnik s hriba, kakor ga je bil krstil Mohamed v svojem srcu, se je obrnil, jih pozdravil z nepo- pisno sladkim smehljajem, je sprejel brez besede zahvale darove, stopil k Mohamedu in rekel:

»V veliko veselje mi je, ker te zopet vidim na tem svetem mestu. Vidi, da se mi je prerok ponovno prikazal in je odobril najin prvi raz- govor. Prihodnji četrtek je naš najsvetejši dan, in tega je določil prerok, da ti razodenem skriv- nost. Taka je volja prerokova.«

Svetnik s hriba je opazil Mohamedovo na- strpnost in ga je prosil za bakren novc. Ponovil je čudež in svečenik je skril ves blažen novo zla- to zrno v globokem žepu pod haljo. Njegovo raz- položenje se je znatno dvignilo. Poslovili so se med prikloni in obljubili, da bodo v četrtek zopet prišli.

zadruga je pričela dobro poslovati ter je pripomogla našemu kmetu, da so jabolke dobile boljšo ceno in da si razni gospodje iz našega lepega sadja ne delajo norca. — V Spodnji Koreni je umrl Jožef Ivanuš, priden in dober mož, kateri je rad prebiral naše časopise. Svoječasno je bil skrben gospodar, sedaj je bil prevžitkar pri svojem sinu. Naj v miru počiva!

Zgornji Žerjavec. V globoki žalosti naznaniamo tužno vest, da je gospod Fran Polanec, veleposestnik in vinogradnik, v starosti 51 let po kratki in mučni bolezni dne 15. t. m., spreviden s tolažili sv. vere, izdihnil svojo blago dušo. Kako zelo priljubljen je bil pokojnik, je pokazal njegov pogreb, katerega so se udeležili sorodniki, vsi sosedje, prijatelji in znanci. Zapušča žalujočo vdovo in štiri odrasle otroke. Naj počiva v miru!

Sv. Bolfenk v Slov. goricah. Na posledicah težkih poškodb pod kolesi tovornega avtomobila je umrl v ptujski bolnici v ponedeljek 17. oktobra obče priljubljen mož Martin Korent, kmet iz Črmle. Nesrečnežu je bil zlomljen prsni koš, počila je lobanja in zlomljena je bila noga. Po silnih mukah v bolnici je čez nekaj dni moral zapustiti v najlepših letih do žalosti obupano ženo in tri nedolžne otroke. Želji domačih, da se pokopje na našem pokopališču, je bilo ustrezno. Umrlega so prepeljali na domači dom v Črmle, odkoder se je vršil v četrtek dopoldne zelo lep sprevod k cerkvi in nato na pokopališče. Tega moža so res vsi radi imeli. O tem priča vseplošna žalost, ki je zavladala v župniji, ko se je zvedelo o smrti tega zavednega moža. Bil je tako mirnega in lepega krščanskega značaja, da mu je kar nehoje bil prijatelj vsak, ki ga je poznal. Vzglede je lahko mnogim z lepim družinskim življenjem. Kot sosed je bil zelo miroljuben in ustrežljiv kot malo kdo; bil pa je tudi vnet naročnik in bravec »Slovenskega Gospodarja«. Žalujotči vdovi, otrokom in vsem ostalim kličemo in želimo: Nad zvezdami bo zopet svidenje! V miru počivaj, blagi mož!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Hvala Bogu, letos imamo v obilici lepega sadja, katero nima prave cene, ker bi radi razni prekupci zaslužili več kot kmet za pridelovanje. Letos vidimo, da je potrebna organizacija. Treba

bo ustanoviti zadrugo za vnovčevanje kmetijskih pridelkov, s katero bomo lahko naravnost prodajali naše sadje in druge pridelke brez mešetarjev. Sosedje pri Sv. Martinu imajo svojo zadrugo, katera že posluje v zadovoljnost članstva in v veliko jezo raznih ljudi. — V zadnjem času so doneli zvonovi iz cerkvenih lin ter oznanjali, da je šla duša za dušo k svojemu Stvarniku. V Spodnji Koreni sta umrli Antonija Pulko in Antonija Zorko, obe na en dan. V Zgornji Koreni se je ponesrečil Rudolf Kurnik, star še le 26 let. Vozil se je na kolesu ter tako nesrečno padel, da je umrl na licu mesta. Bil je tihe narave, rad je čital »Slovenskega gospodarja«, »Kmetovalca« in knjige Mohorjeve družbe. V Žikarcu sta umrli mlad posestnik Goz-nik Franc in M. Kokol, posestnica in mati 6 otrok. Vsem naj bo zemljica lahka, Bog pa milostljiv sodnik! — Šolski upravitelj je odšel na Ptuj, njegovo mesto pa je prevzela vr-la in požrtvovalna učiteljica Katika Švajger, katera poučuje že 25 let naše mlade Barbarčane. Dal Bog, da bi še mnogo let vzgajala naš mladi rod! — Imeli smo tudi več požarov in so bili nekateri posestniki hudo prizadeti. Večina pa je bila zavarovana pri naši domači Vzemni zavarovalnici in je bil vsak s plačilom škode zadovoljen.

Breg pri Konjicah. Od srčne kapi zadet je nagloma umrl dne 22. oktobra zjutraj Anton Černek, prevžitkar na Bregu, v 79. letu. Dan prej je še bil čil in zdrav, drugi dan mu je že pel mrtvaški zvon. Počivaj v miru, dragi oče, na svidenje nad zvezdami!

Nova Stitva pri Gornjemgradu. Pri nas so žalostno zapeli zvonovi, ko je umrl dne 12. t. m. ob 10. uri zvečer Jože Laznik, ki je bil vzor celi naši občini, kakor tudi za druge občine. Bil je tajnik Kmečke hranilnice in posojilnice v Gornjemgradu, tajnik pašniške zadruge in cerkveni ključar in pred leti tudi šolski načelnik. Za njim žaluje ne samo njegova družina, marveč tudi ljudje daleč naokoli. Bil je v resnici dober krščanski oče svojim otrokom, dober mož svoji ženi in dober sin svoji ljubeznivi materi, vsem dober svetovalec. Naj počiva v miru, blagi mož — družini in sorodnikom naše sožalje!

Sv. Jurij ob južni žel. V preteklem letu se je število umrlih kar za 4 zvišalo. Saj so že

skoro cel teden žalostno odmevali zvonovi. V sredo so jokali starši Zupanc; p. d. Čater, iz Črnlince pri pogrebu svoje šestletne hčerke. Naslednji dan je bil pokopan 4 mesece star otrok vdove Labotar-Mulec, kateri je šele v juniju umrl mož, ki se je bil žalostno ponesrečil. V petek smo pa v velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti Janeza Oset, p. d. Martinca, posestnika v Črnlici. Pokojnega so nad dve leti mučile razne bolezni. Sedaj je dobil še raka v grlu in je bila vsaka zdravniška pomoč brezuspešna. Previden o sv. zakramenti je dne 12. t. m. mirno v Gospodu zaspal. Kakor prej v svojem življenju, je še v težki bolezni rad uganjal šale in si lajšal svoje bolečine. Bil je več kot 25 let vedno zvest naročnik in čitatelj »Slovenskega Gospodarja«. Tudi nabožne liste je bilo vedno vidite v njegovi hiši. V bolnici je umrla v minulem tednu blaga žena Vercce, mati g. Verceta, računovodje na tukajšnji Kmetijski šoli. Sveti naj jima večna luč! Preostalim naše sožalje!

Konjice. Zadnjič sem bil na trgatvi. Bilo je zelo veselo. Med raznimi pogovori, ki smo jih imeli, mi nekdo zastavi vprašanje, kaj je to: denuncijant? G. urednik! Kako bi mu vi odgovorili? Tuje besede razlagati je včasih težko. Toda jaz sem imel tokrat posebno srečo. Slučajno sem imel pri sebi »Novine«, list Slovenske Krajine, ki izhaja v Murski Soboti. Vzel sem ga iz žepa in rekel: »Tako vam bom razložil, kaj so to denuncijanti.« In prebral sem trgatem pri južini sledeči članek iz »Novin« z dne 25. septembra t. l.: Naše uredništvo je dobilo zanimivo vprašanje, da naj razložimo, kaj so to denuncijanti. Med ljudstvom se baje govori, da je dandanes mnogo denuncijantov in da se jih je treba varovati. Celo poslanec Pavlič je v belgrajskem parlamentu rekel, da imamo mi Slovenci mnogo denuncijantov. Kaj so torej denuncijanti in zakaj se jih je treba varovati? Denuncijanti, to so ljudje. Denuncijanti, to so taki ljudje, ki svojega bližnjega pred oblastjo po krivici ali pa po pravici zatožijo z namenom, da bi mu s tem škodovali, sebi pa koristili. Denuncijanti so bili že od nekdaj na svetu pri vseh narodih in bodo vedno ostali, dokler bodo hudobni ljudje na svetu. Denuncijanti so večinoma skoro sami hudobni in sebični ljudje.

Ta dan pa je le nekoliko omračil Mohamedu večer. Kljub temu, da se je krčevito branil, sta ga zapeljala pridigarja pred njegovo hišo in sta se kar sama povabila na večerjo.

Mohamed je bil radoveden, kaj da hoče dvojica v njegovem stanu. Ni ga mučila dolgo radovednost, ker Omar je začel:

»Mohamed, popeljala sva te k modremu in prepričana sva, da boš delil srečo z nama.«

Mohamed je takoj razumel, da hočeta imeti delež od zlata. Mrmral je in ugovarjal prav živahno:

»Ne, nikdar ne bom privolil, da bi se delila prerokova dedščina, da bi se raztepel le en sam prašek!«

Omar je vzrožil:

»Ako nama ne dovoliš deleža, se odpeljem takoj k modremu in mu bom razložil, kak skopuh da si. On je vendar rekel, da je zlato blažilo človeškega trpljenja. Ako bo pa čul, kak da si, bo vznevoljen zapustil Bombay, nas proklel in odnesel seboj skrivnost!«

Izgledi zanj niso bili nič kaj ugodni. Mogoče bi svetnik le verjel pridigarju in potem . . . Obotavlja in proti svoji volji se je udal.

Na drugi strani pa je bil Mohamed zelo vesel na prvi pogled zanj neprijetnega dogodka. Nekoliko nezaupanja je le še tičalo v njem. Nastop pridigarjev mu je bil jasen dokaz, da sta tudi onadva trdno prepričana o čudežu in o nepreglednem bogastvu za bodočnost. Popolnoma se je spravil z gostoma. Ko se je opravičil, da nima doma ne jedi in ne pijače, sta ga povabila seboj v kavarno — — —

V četrtek so bili zopet na svetem hribu, kjer so našli modrega v molitvi pred grobom. A tudi ta dan največjega upanja je prikrival Mohamedu presenečenje, ki je bilo zanj bridko, ker potrpežljivost ni bila njegova največja čednost. Svetnik s hriba je pričel:

»Otroci moji, na žalost gre korenina dragocene rastline askir h koncu. Morate znati, da je del skrivnosti, ker je korenina od rastline, ki raste začetkom monsuna (poletnega vetra). Allah bodi zahvaljen, čas je blizu, ne bo nam treba ča-

vil je sledi cele verige obmejnih naselbin, trgovska mesta in trdnjave, ki počivajo že nad 1000 let pod puščavskim peskom. Med razvalinami 2000 let stare obmejne trdnjave iz dobe kitajske Handy vladavine je izsledil dobro ohranjeno poštno postajo, ki je bila zgrajena za vršenje kurirske službe med obmejnimi utrd-bami.

Mednarodni znaki na kolodvorih.

Mednarodne železniške uprave se pogajajo ta čas za uvedbo posebnih znakov na postajah, ki naj bi olajšali potnikom brez znanja jezika najdbo raznih železniških na-